

מומין אלו

כשהוא לצורך מצוה.

כى היהיא מקרוי דרכיו, מלמד תנוקות, אדריה רב אחא על דעת רבים שלא למד עוד תנוקות מסוים דקא פשע בינווי, שהיה מכיה אותם והיו מתים. ואחדריה רביבנא, החזירו למשורתו, משום דלא אשtabch מלמד אחר דוחה דיק בותיה, שמע מינה דלצורך מצוה שרוי.

שנינו במשנה: **וחמתמא למתים פסול עד שיקבל עליו שלא יטמא למתים.**

ומקשין: **מאי שנא חבא גבי נטמא למתים דמגיה ליה בקבלה שמקבל על עצמו לא ליטמא, ומאי שנא הtmp לגביה נושא נשים בעבירה דמדרין ליה, ועד שידור לא שרינן ליה לעבוד?**

ומתרzin: **התם בנוסא נשים בעבירה, יוצרו תקפו, וחישין שמא יחוור מקבלתו הלך בלא נדר לא שרינן ליה.**

ופרכין: **הניחא למאן דאמר: נדר שהודר ברבים אין לו הפרה.** [דילפין מהא דלא הכו את הגבעונים כי נשבעו להם נשאי העדה, ומדוע לא נשאלו על שבועתם? ומהז למדו שנדר שהודר ברבים אין לו הפרה].

אלא למאן דאמר: דאף נדר שהודר ברבים יש לו הפרה, מאי איבא למיורה? דהדרא קושיא דלמא איזיל לגבי חכם ושורי ליה.

מו-א ומתרzin: **דרדרין לייח אדעת רבים, שייאמרו לו רבים הריanno מדرين אותו על דעתינו.**

דאמר אמרים: הלכתא: אפילו למאן דאמר נדר שהודר ברבים יש לו הפרה, אבל נדר שהודר על דעת הרבים, אין לו הפרה.⁽⁴⁵⁾

והני מיili דין לו הפרה, לדבר הרשות, אבל לדבר מצוה יש לו הפרה, דין סהדי שכולם מסכימים ומתחרטים באותה חרטה

הדרון עלך מומין אלו

אחד, דין דעת כל אחד יכול להיות שווה לדעת חברו.

45. ובשטמ"ק ביאר הטעם דין לו הפרה, משום דין הרבים מתחרטים בחרטה אחת או בפתח